2025/2441
10.12.2025

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2025/2441

av den 26 november 2025

om ändring av förordning (EU) 2018/1806 vad gäller översyn av upphävandemekanismen

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 77.2 a,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ([1]), och

av följande skäl:

(1) I Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1806 ([2]) fastställs en förteckning över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser (*viseringskravet*) och en förteckning över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav vid vistelser på högst 90 dagar under en 180-dagarsperiod (*viseringsundantaget*).

(2) Viseringsfritt resande medför betydande fördelar för både unionen och tredjeländer. Ekonomiska, sociala och kulturella kontakter med tredjeländer skapar välstånd och främjar unionens öppna och fria karaktär som ett område med frihet, säkerhet och rättvisa på det internationella planet. Unionens gemensamma viseringspolitik är i det avseendet en hörnsten i dess samarbete med tredjeländer. Samtidigt har det föränderliga geopolitiska läget medfört nya utmaningar kopplade till viseringsfritt resande. För att hantera dessa nya utmaningar och ett bredare spektrum av risker för irreguljär migration eller hot mot allmän ordning och säkerhet vilka härrör från de tredjeländer som förtecknas i bilaga II till förordning (EU) 2018/1806 (*tredjeländer som undantas från viseringskravet*), bör mekanismen för tillfälligt upphävande av viseringsundantaget för medborgare i ett tredjeland som undantas från viseringskravet (*upphävandemekanismen*) stärkas och effektiviseras.

(3) Användningen av upphävandemekanismen bör i synnerhet underlättas genom att utvidga de möjliga grunderna för att tillämpa denna mekanism, anpassa de relevanta tröskelvärdena och förfarandena samt stärka kommissionens övervaknings- och rapporteringsskyldigheter.

(4) Unionen har ingått ett antal avtal om viseringsfritt resande för kortare vistelser med tredjeländer som undantas från viseringskravet och kan komma att ingå ytterligare sådana avtal i framtiden. Om tillämpningen av upphävandemekanismen avser ett tredjeland med vilket unionen har ingått ett sådant avtal bör den tillämpas utan att det påverkar relevanta bestämmelser om grunder för upphävande och förfaranden som föreskrivs i det aktuella avtalet. Följaktligen måste tillämpningen av det relevanta avtalet upphävas parallellt genom ett beslut av rådet för att upphävandet av undantaget från viseringskravet enligt unionsrätten ska få verkan i enlighet med unionens internationella skyldigheter.

(5) Med tanke på behovet av att säkerställa en omedelbar och lämplig reaktion på hybridhot som är förenlig med unionsrätten och unionens internationella skyldigheter bör det vara möjligt att tillämpa upphävandemekanismen när det föreligger risker för eller hot mot medlemsstaternas allmänna ordning eller inre säkerhet till följd av hybridhot, däribland situationer med statsstödd instrumentalisering av migranter i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1359 ([3]), vilka syftar till att destabilisera eller undergräva samhället och viktiga institutioner.

([1]) Europaparlamentets ståndpunkt av den 7 oktober 2025 (ännu inte offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 17 november 2025.

([2]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1806 av den 14 november 2018 om fastställande av förteckningen över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav (EUT L 303, 28.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1806/oj).

([3]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1359 av den 14 maj 2024 om hantering av kris- och force majeure-situationer på migrations- och asylområdet och om ändring av förordning (EU) 2021/1147 (EUT L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj).

(6) Det är mycket viktigt att de rese-, identitets- och bakomliggande handlingar som utfärdas av tredjeländer som undantas från viseringskravet är fullt tillförlitliga. Det är också mycket viktigt att sådana handlingar inte med lätthet kan förfalskas. Eftersom systembrister i lagstiftning eller förfaranden avseende dokumentsäkerhet i tredjeländer som undantas från viseringskravet kan leda till risker för eller hot mot medlemsstaternas allmänna ordning eller inre säkerhet, bör det vara möjligt att tillämpa upphävandemekanismen på den grunden.

(7) System för medborgarskap för investerare som tillämpas av tredjeländer som undantas från viseringskravet möjliggör för tredjelandsmedborgare som annars skulle omfattas av viseringskravet att resa viseringsfritt till unionen. Inom ramen för ett system för medborgarskap för investerare beviljas en person medborgarskap i utbyte mot förutbestämda betalningar eller investeringar, utan att personen i fråga har någon verklig koppling till det berörda tredjelandet. Även om unionen respekterar suveräna länders rätt att besluta om sina egna naturalisationsförfaranden bör tredjeländer som undantas från viseringskravet avskräckas från att använda viseringsfritt tillträde till unionen som ett sätt att locka till sig enskilda investeringar i utbyte mot medborgarskap. Bristen på omfattande säkerhetskontroller, bakgrundsprövning och tillbörlig aktsamhet i sådana tredjeländer inom ramen för system för medborgarskap för investerare ger dessutom upphov till flera allvarliga säkerhetsrisker för unionsmedborgare, exempelvis risker som härrör från penningtvätt och korruption. För att förhindra att viseringsfritt tillträde till unionen används för detta ändamål bör det vara möjligt att upphäva viseringsundantaget för ett tredjeland som väljer att tillämpa system för medborgarskap för investerare som innebär att medborgarskap beviljas en person utan att vederbörande har någon verklig koppling till det tredjelandet.

(8) Den omständigheten att ett tredjeland som undantas från viseringskravet för en viseringspolitik som inte är anpassad till unionens viseringspolitik, såvitt gäller förteckningen över tredjeländer som undantas från viseringskravet, kan leda till irreguljär migration till unionen, i synnerhet om det berörda tredjelandet ligger geografiskt nära unionen. Det bör därför vara möjligt att tillämpa upphävandemekanismen om kommissionen efter en bedömning drar slutsatsen att en sådan bristande anpassning av ett tredjelands viseringspolitik skulle kunna leda till en betydande ökning av antalet medborgare i andra tredjeländer som lagligen anländer till det tredjelandets territorium och sedan irreguljärt reser in på medlemsstaternas territorium.

(9) I förordning (EU) 2018/1806 fastställs de tredjeländer vars medborgare omfattas av eller är undantagna från viseringskravet. Vissa av de kriterier som används för att bedöma huruvida det är lämpligt att bevilja ett viseringsundantag återspeglas i grunderna för upphävande i andra bestämmelser i den förordningen, vilket säkerställer en koppling mellan kriterierna för beviljande av viseringsundantag och grunderna för upphävande. Upphävandemekanismen, såsom den revideras genom den här förordningen, bör därför också göra det möjligt att upphäva ett viseringsundantag om unionens yttre förbindelser med ett tredjeland som undantas från viseringskravet försämras på grund av allvarliga överträdelser av de principer som fastställs i Förenta nationernas stadga, allvarliga kränkningar av de grundläggande friheterna eller av de skyldigheter som följer av internationell människorättslagstiftning eller internationell humanitär rätt, allvarliga överträdelser av internationell rätt och internationella rättsnormer, bristande efterlevnad av internationella domstolars beslut och avgöranden eller fientliga handlingar som utförs mot unionen eller medlemsstaterna i syfte att destabilisera eller undergräva samhället eller institutioner som är centrala för unionens eller medlemsstaternas allmänna ordning och inre säkerhet. Sådana fientliga handlingar kan vara resultatet av utländsk inblandning i politiska processer, ekonomiskt tvång, cyberoperationer, industrispionage eller sabotage av kritisk infrastruktur. Vidare bör kommissionen, med tanke på att unionens yttre förbindelser kommer att påverkas i sin helhet, ha exklusiv befogenhet att tillämpa upphävandemekanismen, efter samråd med medlemsstaterna, på den grunden att unionens yttre förbindelser med ett tredjeland som undantas från viseringskravet har försämrats. Om kommissionen överväger att upphäva viseringsundantaget på den grunden bör den i sin bedömning dessutom ta hänsyn till de potentiella konsekvenserna av upphävandet för medborgarna i det berörda tredjelandet.

(10) Avtal om viseringsfritt resande för kortare vistelser med tredjeländer som undantas från viseringskravet kan innehålla andra grunder för upphävande än de som anges i upphävandemekanismen. Följaktligen bör det vara möjligt att tillämpa upphävandemekanismen även på de grunderna. Användningen av grunder för upphävande som anges i avtal om viseringsfritt resande för kortare vistelser bör dock begränsas till tillämpningsområdet för dessa avtal.

(11) Kommissionen bör från fall till fall bedöma tröskelvärdena för att tillämpa upphävandemekanismen vid en betydande ökning av antalet medborgare i ett tredjeland som undantas från viseringskravet vilka nekats inresa till medlemsstaternas territorium eller konstaterats vistas på medlemsstatens territorium utan att ha rätt till det, eller vid en betydande ökning av antalet asylansökningar från medborgare i ett sådant tredjeland där andelen godkända ansökningar är låg eller av antalet allvarliga brott med koppling till medborgare i ett visst tredjeland som undantas från viseringskravet. I synnerhet bör kommissionen ha möjlighet att bedöma om det, i de fall som medlemsstaterna underrättar kommissionen om eller inom ramen för dess egen analys, föreligger särskilda omständigheter som motiverar att lägre eller högre tröskelvärden än de som anges i relevanta bestämmelser i förordning (EU) 2018/1806 tillämpas. I sin bedömning bör kommissionen bland annat ta hänsyn till antalet otillåtna passager av medlemsstaternas yttre gränser, antalet ogrundade asylansökningar eller antalet brott med koppling till medborgare i ett tredjeland som undantas från viseringskravet, i förhållande till antalet medlemsstater som påverkas och deras storlek samt hur dessa antal inverkar på den övergripande migrationssituationen, asylsystemens funktion eller den inre säkerheten i de berörda medlemsstaterna. Kommissionen bör även beakta de åtgärder som det berörda tredjelandet har vidtagit för att avhjälpa situationen. Kommissionen bör dessutom noggrant bedöma behovet, proportionaliteten och konsekvenserna av ett upphävande av viseringsundantaget innan den antar den relevanta rättsakten.

(12) När medlemsstaterna underrättar kommissionen om omständigheter som kan utgöra en grund för upphävande bör de kunna beakta referensperioder som är längre än två månader för att kunna identifiera inte bara plötsliga förändringar i den aktuella situationen utan även långsiktiga trender, upp till tolv månader, vilka kan motivera att upphävandemekanismen tillämpas.

(13) När kommissionen anser det nödvändigt, eller på begäran av Europaparlamentet eller rådet, bör den rapportera till Europaparlamentet och rådet om resultatet av sin systematiska övervakning av viseringsundantaget med avseende på samtliga tredjeländer som undantas från viseringskravet, bland annat på grundval av uppgifter från unionens informationssystem, såsom det in- och utresesystem som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2226 ([4]) och det EU-system för reseuppgifter och resetillstånd som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1240 ([5]), och från unionens organ och byråer. Sådana rapporter bör inriktas på de tredjeländer som undantas från viseringskravet som enligt kommissionens analys inte längre uppfyller de kriterier för att bevilja ett viseringsundantag enligt förordning (EU) 2018/1806 som är relevanta för grunderna för upphävande, eller de tredjeländer som undantas från viseringskravet som associeras med specifika problem som, om de inte åtgärdas, skulle kunna få till följd att upphävandemekanismen tillämpas. I synnerhet är det lämpligt att kommissionen överväger att rapportera om tredjeländer som nyligen har förtecknats i bilaga II till förordning (EU) 2018/1806 utan att ha deltagit i en dialog om viseringsliberalisering med unionen, om den anser det nödvändigt och särskilt under de första åren efter ikraftträdandet av den rättsakt genom vilken viseringsundantaget för det tredjelandet har införts.

(14) Om upphävandemekanismen tillämpas på grund av att ett tredjeland som undantas från viseringskravet, med vilket en dialog om viseringsliberalisering har slutförts framgångsrikt, inte har uppfyllt de särskilda krav avseende yttre förbindelser eller grundläggande rättigheter som användes för att bedöma lämpligheten i att dess medborgare beviljas ett viseringsundantag, eller på grund av en försämring av unionens yttre förbindelser med detta tredjeland, bör kommissionen prioritera en riktad strategi. Inom ramen för en sådan strategi bör kommissionen först och främst tillämpa upphävandet på personer i ansvarsställning, såsom medlemmar av tredjelandets officiella delegationer, medlemmar av det tredjelandets lokala, regionala och nationella regeringar, ledamöter i det tredjelandets parlament eller högt uppsatta offentliga eller militära tjänstemän i det tredjelandet, så att negativa konsekvenser för allmänheten i det berörda tredjelandet minimeras. Kommissionen bör kontinuerligt övervaka huruvida tillämpningen av upphävandemekanismen har uppnått det avsedda resultatet och regelbundet rapportera om detta till Europaparlamentet och rådet.

([4]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2226 av den 30 november 2017 om inrättande av ett in- och utresesystem för registrering av in- och utreseuppgifter och av uppgifter om nekad inresa för tredjelandsmedborgare som passerar medlemsstaternas yttre gränser, om fastställande av villkoren för åtkomst till in- och utresesystemet för brottsbekämpande ändamål och om ändring av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och förordningarna (EG) nr 767/2008 och (EU) nr 1077/2011 (EUT L 327, 9.12.2017, s. 20, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2017/2226/oj).

([5]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1240 av den 12 september 2018 om inrättande av ett EU-system för reseuppgifter och resetillstånd (Etias) och om ändring av förordningarna (EU) nr 1077/2011, (EU) nr 515/2014, (EU) 2016/399, (EU) 2016/1624 och (EU) 2017/2226 (EUT L 236, 19.9.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1240/oj).

(15) Om ett beslut om att tillfälligt upphäva undantaget från viseringskravet har fattats på grund av att ett tredjeland som undantas från viseringskravet, med vilket en dialog om viseringsliberalisering har slutförts framgångsrikt, inte har uppfyllt de särskilda krav avseende yttre förbindelser eller grundläggande rättigheter som användes för att bedöma lämpligheten i beviljandet av ett viseringsundantag, eller på grund av en försämring av unionens yttre förbindelser med detta tredjeland som undantas från viseringskravet, och detta beslut riktar sig mot kategorier av medborgare i ansvarsställning i det tredjelandet, bör medlemsstaterna vidta alla nödvändiga åtgärder för att inte medge undantag från det tillfälliga viseringskravet så länge som det tillfälliga upphävandet gäller.

(16) Om kommissionen överväger att upphäva ett viseringsundantag på grundval av sin egen analys eller till följd av en underrättelse från en medlemsstat, bör den i sin bedömning ta hänsyn till hur upphävandet skulle påverka civilsamhället i det berörda tredjelandet, i synnerhet om situationen för mänskliga rättigheter i det tredjelandet har försämrats.

(17) Om ett beslut har fattats om att tillfälligt upphäva viseringsundantaget för ett tredjeland bör tillräckligt med tid ges till den förstärkta dialogen mellan kommissionen och det berörda tredjelandet, för att avhjälpa de omständigheter som föranledde upphävandet. I detta syfte bör varaktigheten för ett tillfälligt upphävande som antas genom en genomförandeakt vara tolv månader, med möjlighet till förlängning med ytterligare 24 månader genom en delegerad akt. När kommissionen antar en sådan delegerad akt är det viktigt att den i detalj redogör för resultatet av den förstärkta dialogen med det berörda tredjelandet, de åtgärder som det tredjelandet och de berörda medlemsstaterna har vidtagit samt skälen till att den anser att de omständigheter som föranledde det tillfälliga upphävandet inte har avhjälpts. Om ingen lösning hittas före utgången av den delegerade aktens tillämpningsperiod och kommissionen lägger fram ett lagstiftningsförslag om att överföra hänvisningen till det berörda tredjelandet från bilaga II till förordning (EU) 2018/1806 till dess bilaga I, bör kommissionen anta en delegerad akt som förlänger det tillfälliga upphävandet till dess att det antagna lagstiftningsförslaget träder i kraft. En sådan förlängning bör dock inte överskrida 24 månader.

(18) Om en genomförandeakt om tillfälligt upphävande av viseringsundantaget för medborgare i ett tredjeland antas på grundval av att tredjelandet i fråga, vars medborgare har undantagits från viseringskravet till följd av att en dialog om viseringsliberalisering slutförts framgångsrikt, inte har uppfyllt de särskilda krav avseende yttre förbindelser eller grundläggande rättigheter som användes för att bedöma huruvida det var lämpligt att dess medborgare beviljas ett viseringsundantag eller på grund av en försämring av unionens yttre förbindelser med det tredjelandet, och dessa omständigheter kvarstår, bör kommissionen kunna besluta att den delegerade akt varigenom upphävandet förlängs ska tillämpas endast på vissa kategorier av det tredjelandets medborgare, med beaktande av de specifika omständigheterna i fallet och proportionalitetsprincipen. Om ingen lösning hittas före utgången av den delegerade aktens tillämpningsperiod bör kommissionen göra en ny bedömning av situationen och kunna besluta att förlänga upphävandet ytterligare genom ytterligare en delegerad akt som är tillämplig på utvalda kategorier av det tredjelandets medborgare.

(19) Om det är vederbörligen motiverat på grund av brådska, till exempel för att förhindra en massiv tillströmning av tredjelandsmedborgare som anländer irreguljärt till medlemsstaternas territorium eller en allvarlig skada för medlemsstaternas allmänna ordning eller inre säkerhet, bör ordföranden för den kommitté som inrättats enligt förordning (EU) 2018/1806 för att biträda kommissionen överväga att förkorta fristen för att kalla till ett möte i kommittén och för att tillämpa det skriftliga förfarande som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ([6]), eftersom detta skulle göra det möjligt för kommittén att avge sitt yttrande mer skyndsamt än vad som annars vore fallet.

(20) Om de omständigheter som föranledde ett tillfälligt upphävande av viseringsundantaget avhjälps innan upphävandeperioden löper ut bör upphävandet hävas. Innan upphävandeperioden löper ut bör kommissionen i detta syfte anta en genomförandeakt, när upphävandeperioden anges i en genomförandeakt, eller en delegerad akt, när upphävandeperioden anges i en delegerad akt.

([6]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

(21) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG ([7]). Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.

(22) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ([8]), en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 B och C i rådets beslut 1999/437/EG ([9]).

(23) När det gäller Schweiz utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ([10]), en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 B och C i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG ([11]).

(24) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ([12]), en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 B och C i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU ([13]).

(25) När det gäller Cypern utgör denna förordning en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 3.1 i 2003 års anslutningsakt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EU) 2018/1806 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 8 ska ersättas med följande:

”*Artikel 8*

1. Med avvikelse från artikel 4 får undantaget från viseringskravet för medborgare i ett tredjeland som förtecknas i bilaga II upphävas tillfälligt, på grundval av relevanta och objektiva uppgifter, i enlighet med de villkor och förfaranden som anges i artiklarna 8a–8f (*upphävandemekanismen*).

([7]) Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2002/192/oj).
([8]) EGT L 176, 10.7.1999, s. 36, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/1999/439(1)/oj.
([9]) Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj).
([10]) EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.
([11]) Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2008/146/oj).
([12]) EUT L 160, 18.6.2011, s. 21, ELI: http://data.europa.eu/eli/prot/2011/350/oj.
([13]) Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2011/350/oj).

Upphävandemekanismen får tillämpas till följd av en underrättelse från en medlemsstat till kommissionen i enlighet med artikel 8b eller på grundval av kommissionens egen analys i enlighet med artikel 8c.

2. Om ett avtal om viseringsfritt resande för kortare vistelser har ingåtts mellan unionen och ett tredjeland som förtecknas i bilaga II ska artiklarna 8a, 8e och 8f i denna förordning gälla utan att det påverkar relevanta bestämmelser om grunder för upphävande och förfaranden som föreskrivs i det avtalet.”

2. Följande artiklar ska införas:

”*Artikel 8a*

1. Upphävandemekanismen får tillämpas på någon av följande grunder:

a) En betydande ökning av antalet medborgare i ett tredjeland som förtecknas i bilaga II vilka nekats inresa till en medlemsstats territorium eller konstaterats vistas på en medlemsstats territorium utan att ha rätt till det.

b) En betydande ökning av antalet asylansökningar från medborgare i ett tredjeland som förtecknas i bilaga II där andelen godkända ansökningar är låg.

c) Ett minskat samarbete om återtagande med ett tredjeland som förtecknas i bilaga II eller andra fall av bristande samarbete i fråga om återtagande.

d) En betydande risk eller ett överhängande hot mot medlemsstaternas allmänna ordning eller inre säkerhet med koppling till ett tredjeland som förtecknas i bilaga II, i synnerhet en risk eller ett hot som härrör från något av följande:

i) En betydande ökning av antalet allvarliga brott med koppling till medborgare i det berörda tredjelandet som styrks av objektiv, konkret och relevant information och uppgifter från behöriga myndigheter.

ii) Hybridhot.

iii) Systembrister i lagstiftning om eller förfaranden för dokumentsäkerhet.

e) Tillämpning i ett tredjeland som förtecknas i bilaga II av ett system för medborgarskap för investerare, vilket innebär att medborgarskap beviljas en person i utbyte mot förutbestämda betalningar eller investeringar utan att personen i fråga har någon verklig koppling till det tredjelandet.

f) Bristande anpassning av viseringspolitiken i ett tredjeland som förtecknas i bilaga II vilken, särskilt på grund av tredjelandets geografiska närhet till unionen, skulle kunna leda till en betydande ökning av antalet medborgare i andra tredjeländer som irreguljärt reser in på medlemsstaternas territorium efter att ha vistats på eller transiterat genom det tredjelandets territorium.

g) När det gäller tredjeländer som förtecknas i bilaga II till följd av att en dialog om viseringsliberalisering har slutförts framgångsrikt med unionen, det berörda tredjelandets bristande uppfyllelse av de särskilda krav som grundar sig på artikel 1 och som användes för att bedöma lämpligheten i att bevilja landets medborgare ett undantag från viseringskravet.

h) En försämring av unionens yttre förbindelser med ett tredjeland som förtecknas i bilaga II på grund av

i) allvarliga överträdelser från tredjelandets sida av de principer som fastställs i Förenta nationernas stadga,

ii) allvarliga kränkningar från tredjelandets sida av grundläggande friheter eller av skyldigheter som följer av internationell människorättslagstiftning eller internationell humanitär rätt,

iii) allvarliga överträdelser från tredjelandets sida av internationell rätt och internationella rättsnormer,

iv) bristande efterlevnad från tredjelandets sida av internationella domstolars beslut och avgöranden, eller

v) fientliga handlingar från tredjelandets sida mot unionen eller medlemsstaterna i syfte att destabilisera eller undergräva samhället eller institutioner som är centrala för unionens eller medlemsstaternas allmänna ordning och inre säkerhet,

i) varje annan grund för upphävande som anges i ett avtal om undantag från viseringskrav vid kortare vistelser som ingåtts mellan unionen och ett tredjeland som förtecknas i bilaga II, begränsat till tillämpningsområdet för avtalet i fråga.

2. Vid tillämpning av punkt 1 a, b och d i och punkt 4 i denna artikel ska en betydande ökning förstås som en ökning som överstiger ett tröskelvärde på 30 %, såvida inte kommissionen, på grundval av sin granskning enligt artikel 8b.5 eller sin analys enligt artikel 8c.2, drar slutsatsen att ett annat tröskelvärde är tillämpligt i det enskilda fallet. Kommissionen ska vederbörligen motivera en sådan slutsats.

Senast den 31 december 2028 ska kommissionen bedöma hur det tröskelvärde som anges i första stycket har implementerats och lägga fram resultaten av denna bedömning för Europaparlamentet och rådet. Bedömningen ska särskilt inriktas på huruvida tröskelvärdet är relevant för målen med upphävandemekanismen.

3. Vid tillämpning av punkt 1 b i denna artikel ska en låg andel godkända asylansökningar förstås som en andel godkända asylansökningar på mindre än 20 %, såvida inte kommissionen, på grundval av sin granskning enligt artikel 8b.5 eller sin analys enligt artikel 8c.2, drar slutsatsen att en annan andel godkända asylansökningar är tillämplig i det enskilda fallet. Kommissionen ska vederbörligen motivera en sådan slutsats.

4. Vid tillämpning av punkt 1 c ska ett minskat samarbete om återtagande med ett tredjeland som förtecknas i bilaga II förstås som en betydande ökning, styrkt av tillräckliga uppgifter, av andelen avslag på ansökningar om återtagande som en medlemsstat gett in till det berörda tredjelandet avseende dess egna medborgare eller, när så föreskrivs i ett återtagandeavtal mellan unionen eller medlemsstaten i fråga och det berörda tredjelandet, avseende tredjelandsmedborgare som har transiterat genom det tredjelandet.

5. Vid tillämpning av punkt 1 c kan följande betraktas som andra fall av bristande samarbete i fråga om återtagande:

a) Att avslå eller inte behandla ansökningar om återtagande i rätt tid, inbegripet att inte bistå med att identifiera tredjelandsmedborgare för vilka en medlemsstat har gett in ansökningar om återtagande eller på annat sätt skapa bestående praktiska hinder för verkställigheten av återvändanden.

b) Att inte i rätt tid utfärda resehandlingar till tredjelandsmedborgare för återvändande inom de tidsfrister som anges i ett återtagandeavtal med ett tredjeland som förtecknas i bilaga II, eller inte godta europeiska resehandlingar som utfärdats efter utgången av de tidsfrister som anges i ett sådant återtagandeavtal.

c) Att säga upp eller upphäva ett återtagandeavtal som ingåtts mellan unionen och ett tredjeland som förtecknas i bilaga II.

Artikel 8b

1. En medlemsstat får underrätta kommissionen om att, under en period på mellan två och tolv månader jämförd med antingen samma tidsperiod under föregående år eller de senaste två månaderna före dagen för tillämpningen av undantaget från viseringskravet för medborgare i ett tredjeland som förtecknas i bilaga II, en eller flera av de omständigheter som utgör grunder för upphävande enligt artikel 8a.1 a, b, c och d i föreligger med avseende på den medlemsstaten.

2. En medlemsstat får underrätta kommissionen om att en eller flera av de omständigheter som utgör grunder för upphävande enligt artikel 8a.1 d ii, d iii, e, f och i föreligger.

3. Underrättelser som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel ska ange de skäl de grundas på. I tillämpliga fall ska sådana underrättelser innehålla relevanta uppgifter och statistik samt en detaljerad redogörelse för de preliminära åtgärder som den berörda medlemsstaten har vidtagit för att avhjälpa de omständigheter som föranledde underrättelsen. Den berörda medlemsstaten får i sin underrättelse ange vilka kategorier av det berörda tredjelandets medborgare som ska vara föremål för en genomförandeakt som antagits enligt artikel 8e.1 och i detalj redogöra för skälen till detta.

4. Kommissionen ska omedelbart informera Europaparlamentet och rådet om en underrättelse som mottagits enligt punkt 1 eller 2.

5. Kommissionen ska utan dröjsmål granska underrättelser som lämnats enligt punkt 1 eller 2 i denna artikel, med beaktande av följande:

a) Huruvida någon av de omständigheter som utgör grunder för upphävande enligt artikel 8a.1 a, b, c, d, e, f eller i föreligger.

b) Antalet medlemsstater som påverkas av någon av dessa omständigheter.

c) De övergripande konsekvenserna av dessa omständigheter för migrationssituationen i unionen, som de framstår av de uppgifter som lämnats av medlemsstaterna eller som är tillgängliga för kommissionen.

d) Rapporter som utarbetats av den europeiska gräns- och kustbevakningen, inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1896 (*), Europeiska unionens asylbyrå, inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/2303 (**), Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/794 (***), eller andra relevanta unionsinstitutioner, -organ eller -byråer eller av någon internationell organisation, om omständigheterna i det enskilda fallet så kräver.

e) Uppgifter som en medlemsstat har lämnat i sin underrättelse med avseende på eventuella åtgärder enligt artikel 8e.1.

f) Den övergripande frågan om allmän ordning och inre säkerhet, i samråd med den berörda medlemsstaten.

6. Som en del av sin granskning enligt punkt 5 ska kommissionen bedöma behovet, proportionaliteten och konsekvenserna av ett upphävande av undantaget från viseringskravet.

7. Kommissionen ska informera Europaparlamentet och rådet om resultaten av sin granskning enligt punkt 5.

Artikel 8c

1. Kommissionen ska regelbundet övervaka huruvida de omständigheter som utgör grunder för upphävande enligt artikel 8a.1 föreligger.

I synnerhet ska kommissionen också övervaka huruvida de tredjeländer som förtecknas i bilaga II till följd av ett framgångsrikt slutförande av en dialog om viseringsliberalisering med unionen fortsatt uppfyller de särskilda krav som grundar sig på artikel 1 och som användes för att bedöma lämpligheten i att bevilja deras medborgare ett undantag från viseringskravet.

2. Kommissionen ska informera Europaparlamentet och rådet om den, efter att ha analyserat relevanta uppgifter, rapporter och statistik, inbegripet uppgifter, rapporter och statistik från relevanta unionsinstitutioner, -organ eller -byråer, har konkret och tillförlitlig information om att någon av de omständigheter som utgör grunder för upphävande enligt artikel 8a.1 föreligger. Kommissionen ska därefter vidta nödvändiga åtgärder i enlighet med artiklarna 8e och 8f.

Artikel 8d

1. Kommissionen ska rapportera till Europaparlamentet och rådet om den övervakning som genomförs enligt artikel 8c.1 med avseende på de tredjeländer som har förtecknats i bilaga II till följd av ett framgångsrikt slutförande av en dialog om viseringsliberalisering med unionen. Denna rapportering ska ske minst en gång om året och under en period på sju år från dagen för ikraftträdandet av den rättsakt genom vilken viseringsundantaget för medborgarna i det berörda tredjelandet har införts. Efter denna period ska kommissionen rapportera om sin övervakning till Europaparlamentet och rådet närhelst den anser det nödvändigt, eller på begäran av Europaparlamentet eller rådet. Sådana rapporter ska inriktas på de tredjeländer som kommissionen, på grundval av konkret och tillförlitlig information, anser inte längre uppfyller vissa särskilda krav som grundar sig på artikel 1 och som användes för att bedöma lämpligheten i att bevilja deras medborgare ett undantag från viseringskravet.

2. Utöver de rapporteringskrav som föreskrivs i punkt 1 i denna artikel ska kommissionen, närhelst den anser det nödvändigt eller på begäran av Europaparlamentet eller rådet, rapportera till Europaparlamentet och rådet om den övervakning som genomförts enligt artikel 8c.1 med avseende på andra tredjeländer som förtecknas i bilaga II.

Artikel 8e

1. Kommissionen ska anta en genomförandeakt som under en period på tolv månader upphäver undantaget från viseringskravet för medborgare i ett tredjeland om

a) den på grundval av sin granskning enligt artikel 8b.5 eller sin analys enligt artikel 8c.2 har beslutat att sådana åtgärder är nödvändiga, eller

b) en enkel majoritet av medlemsstaterna har underrättat kommissionen om att omständigheter som utgör grunder för upphävande enligt artikel 8a.1 a, b, c, d, e, f eller i föreligger.

2. När kommissionen fattar ett beslut enligt punkt 1 a ska den

a) samarbeta nära med det berörda tredjelandet för att hitta alternativa långsiktiga lösningar med avseende på den eller de relevanta omständigheter som utgör grunder för upphävande enligt artikel 8a.1,

b) beakta den politiska kontexten, de ekonomiska frågor som gör sig gällande och konsekvenserna av ett upphävande av undantaget från viseringskravet för unionens och medlemsstaternas övergripande yttre förbindelser med det berörda tredjelandet, och

c) beakta konsekvenserna av ett upphävande av undantaget från viseringskravet för civilsamhället i det berörda tredjelandet, i synnerhet om situationen för mänskliga rättigheter i tredjelandet har försämrats.

3. Ett upphävande som införts med stöd av en genomförandeakt som antagits enligt punkt 1 i denna artikel ska gälla för vissa kategorier av medborgare i det berörda tredjelandet, med hänvisning till relevanta typer av resehandlingar och vid behov ytterligare kriterier. När kommissionen fastställer för vilka kategorier upphävandet ska gälla ska den, på grundval av tillgänglig information, inkludera kategorier som är tillräckligt stora för att på ett effektivt sätt bidra till att avhjälpa de omständigheter som föranledde upphävandet, samtidigt som proportionalitetsprincipen och principen om icke-diskriminering respekteras i enlighet med artikel 21 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. I genomförandeakter som antagits enligt punkt 1 i den här artikeln ska det fastställas vilken dag upphävandet av undantaget från viseringskravet ska få verkan.

4. Kommissionen ska överlämna ett utkast till en genomförandeakt som avses i punkt 1 i denna artikel till den kommitté som avses i artikel 11.1

a) inom en månad från det att den

i) har mottagit en underrättelse från en medlemsstat enligt artikel 8b.1,

ii) har informerat Europaparlamentet och rådet om sin analys enligt artikel 8c.2, eller

iii) har mottagit en underrättelse från en enkel majoritet av medlemsstaterna om att omständigheter som utgör grunder för upphävande enligt artikel 8a.1 a, b, c, d, e, f eller i föreligger,

b) inom två månader från det att den mottagit en underrättelse från en medlemsstat enligt artikel 8b.2.

Genomförandeakter som avses i punkt 1 i denna artikel ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 11.2.

5. Genom undantag från punkterna 1–4 i denna artikel samt artiklarna 8b och 8c.2, i fall där det är motiverat på grund av brådska, ska kommissionen, om den har konkret och tillförlitlig information om att någon av de omständigheter som utgör grunder för upphävande enligt artikel 8a.1 föreligger och den beslutar att åtgärder behöver vidtas skyndsamt, anta en genomförandeakt som tillfälligt upphäver undantaget från viseringskravet för alla eller vissa kategorier av medborgare i det berörda tredjelandet under en period på tolv månader. I sådana genomförandeakter ska det fastställas vilken dag upphävandet av undantaget från viseringskravet ska få verkan.

Genomförandeakter som avses i första stycket i denna punkt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 11.2. Ordföranden för den kommitté som avses i artikel 11.1 ska överväga att förkorta den tidsfrist för att kalla kommittén till möte som avses i artikel 3.3 andra stycket i förordning (EU) nr 182/2011, och att tillämpa det skriftliga förfarande som avses i artikel 3.5 i den förordningen.

6. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 6 ska de kategorier av medborgare i det tredjeland som är föremål för en genomförandeakt som antagits enligt punkt 1 eller 5 i den här artikeln under upphävandeperioden vara skyldiga att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser.

7. Om kommissionen har antagit en genomförandeakt enligt punkt 1 eller 5 i denna artikel på den grund för upphävande som anges i artikel 8a.1 g beträffande bristande efterlevnad av särskilda krav avseende yttre förbindelser eller grundläggande rättigheter, eller artikel 8a.1 h, och denna genomförandeakt tillfälligt upphäver undantaget från viseringskravet för medborgare i ett tredjeland som innehar diplomatpass, tjänstepass eller särskilda pass, får medlemsstaterna inte föreskriva nya undantag från viseringskravet enligt artikel 6.1 a. Medlemsstater som har bilaterala avtal med det berörda tredjelandet ska vidta nödvändiga åtgärder för att inte tillämpa undantag som antagits med stöd av artikel 6.1 a.

8. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 7 i denna artikel ska en medlemsstat som i enlighet med artikel 6 föreskriver nya undantag från viseringskravet för en kategori av medborgare i det tredjeland som är föremål för en genomförandeakt som antagits enligt punkt 1 eller 5 i den här artikeln lämna en underrättelse om dessa åtgärder i enlighet med artikel 12.

9. Under upphävandeperioden ska kommissionen upprätta en förstärkt dialog med det berörda tredjelandet i syfte att avhjälpa omständigheterna i fråga. Kommissionen ska informera Europaparlamentet och rådet om hur dialogen fortskrider och om resultatet av den samt om upphävandets ändamålsenlighet.

10. Om de omständigheter som föranledde det tillfälliga upphävandet av undantaget från viseringskravet avhjälps före utgången av tillämpningsperioden för den genomförandeakt som antagits enligt punkt 1 eller 5 i denna artikel ska kommissionen anta en genomförandeakt för att häva det tillfälliga upphävandet i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 11.2.

Artikel 8f

1. Om de omständigheter som utgör relevanta grunder för upphävande enligt artikel 8a.1 kvarstår med avseende på ett tredjeland vars medborgare är föremål för en genomförandeakt som antagits enligt artikel 8e.1 eller 8e.5 ska kommissionen, senast två månader innan den upphävandeperiod på tolv månader som föreskrivs i genomförandeakten löper ut, anta en delegerad akt i enlighet med artikel 10 i syfte att ändra bilaga II för att tillfälligt upphäva tillämpningen av den bilagan under en period på 24 månader för alla medborgare i det tredjelandet.

2. Genom undantag från punkt 1 i denna artikel får kommissionen, om den genomförandeakt som avses i artikel 8e.1 eller 8e.5 och som omfattar medborgarna i det berörda tredjelandet antogs på den grund som anges i artikel 8a.1 g beträffande bristande efterlevnad av särskilda krav avseende yttre förbindelser eller grundläggande rättigheter, eller på den grund som anges i artikel 8a.1 h, genom en delegerad akt enligt punkt 1 i den här artikeln tillfälligt upphäva tillämpningen av bilaga II under en period på 24 månader för vissa kategorier av medborgare i det tredjelandet, vilka valts ut i enlighet med principerna i artikel 8e.3.

3. Den ändring som avses i punkt 1 ska göras genom att det bredvid namnet på det berörda tredjelandet införs en fotnot där det anges att undantaget från viseringskravet upphävs med avseende på det tredjelandet, med angivande av perioden för upphävandet och i tillämpliga fall de utvalda kategorier av medborgare i tredjelandet som omfattas av upphävandet. Den delegerade akten ska få verkan från och med den dag då tillämpningsperioden för den relevanta genomförandeakt som avses i artikel 8e.1 eller 8e.5 löper ut.

Artikel 8e.7 ska gälla i tillämpliga delar.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 6 och punkt 3 andra stycket i den här artikeln ska det berörda tredjelandets medborgare som är föremål för en delegerad akt som antagits enligt punkt 1 i den här artikeln under upphävandeperioden vara skyldiga att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 8e.7 ska en medlemsstat som med stöd av artikel 6 föreskriver nya undantag från viseringskravet för en kategori av medborgare i ett tredjeland som är föremål för en delegerad akt som antagits enligt punkt 1 i den här artikeln lämna en underrättelse om dessa åtgärder i enlighet med artikel 12.

6. Före utgången av tillämpningsperioden för en delegerad akt som antagits enligt punkt 1 ska kommissionen för Europaparlamentet och rådet lägga fram en rapport om det tillfälliga upphävandet av undantaget från viseringskravet, om dialogen mellan kommissionen och det berörda tredjelandet och om de åtgärder som vidtagits för att avhjälpa de omständigheter som föranledde det tillfälliga upphävandet av undantaget från viseringskravet.

Rapporter som avses i första stycket får åtföljas av ett lagstiftningsförslag för att ändra denna förordning i syfte att överföra hänvisningen till det berörda tredjelandet från bilaga II till bilaga I. I sådant fall ska kommissionen anta en delegerad akt i enlighet med artikel 10 i syfte att ändra bilaga II för att förlänga den period för upphävande av undantaget från viseringskravet som fastställts i den delegerade akt som antagits enligt punkt 1 i den här artikeln fram till ikraftträdandet av den ändring varigenom hänvisningen till det berörda tredjelandet överförs till bilaga I. En sådan förlängning får inte överskrida 24 månader. Fotnoten till hänvisningen ska ändras i enlighet med detta.

Om, på grundval av bestående omständigheter som utgör grunder för upphävande enligt artikel 8a.1 g beträffande bristande efterlevnad av särskilda krav avseende yttre förbindelser eller grundläggande rättigheter, eller omständigheter som utgör grunder för upphävande enligt artikel 8a.1 h, en delegerad akt som antagits enligt punkt 1 i den här artikeln har tillämpats enligt punkt 2 i den här artikeln på medborgare i ett tredjeland som innehar diplomatpass, tjänstepass eller särskilda pass, får kommissionen i rapporten avseende den delegerade akten ange att ytterligare en delegerad akt behöver antas för att förlänga upphävandeperioden med ytterligare en period på 24 månader. I sådant fall ska första och andra styckena i den här punkten gälla i tillämpliga delar.

7. Om de omständigheter som föranledde det tillfälliga upphävandet av undantaget från viseringskravet avhjälps före utgången av tillämpningsperioden för en delegerad akt som antagits enligt punkt 1 eller 5 i denna artikel ska kommissionen anta en delegerad akt i enlighet med artikel 10 i syfte att ändra bilaga II för att häva det tillfälliga upphävandet.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1896 av den 13 november 2019 om den europeiska gräns- och kustbevakningen och om upphävande av förordningarna (EU) nr 1052/2013 och (EU) 2016/1624 (EUT L 295, 14.11.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1896/oj).

(**) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/2303 av den 15 december 2021 om Europeiska unionens asylbyrå och om upphävande av förordning (EU) nr 439/2010 (EUT L 468, 30.12.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/2303/oj).

(***) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/794 av den 11 maj 2016 om Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol) och om ersättande och upphävande av rådets beslut 2009/371/RIF, 2009/934/RIF, 2009/935/RIF, 2009/936/RIF och 2009/968/RIF (EUT L 135, 24.5.2016, s. 53, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/794/oj).".

3. Artikel 10 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 3 ska ersättas med följande:

"3. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 8f ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 28 mars 2017. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga."

b) Punkt 4 ska ersättas med följande:

"4. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 7 f och 8f får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft."

c) Punkt 8 ska ersättas med följande:

"8. En delegerad akt som antas enligt artikel 8f ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända."

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Strasbourg den 26 november 2025.

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
R. METSOLA	M. BJERRE
Ordförande	*Ordförande*